

[Justitsministeren.]

blevet omvendt siden 1935? Indrømmer de ikke længere aabent, at hele deres Arbejde i hver enkelt Kulturstat ikke har noget som helst andet Maal end netop Opløsning af den paagældende Stat, latent Borgerkrig? Tror disse politiske Snylttere paa et Demokrati, at de kan bluffe Befolkningen ved deres af Skræk for Nazisme overhaandtagende Folkefrontpræk? Maaske tror de det, men Justitsministeriet bluffer de ikke, dertil kender vi for nøje gennem Indberetninger baade de Herrers nationale og internationale snedigt tilrettelagte Undermineringsarbejde paa alle Felter, og derfor betragter jeg det ogsaa som noget af en Ydmygelse, at Landets Justitsminister paa Foranledning netop af en kommunistisk Politiker skal staa og diskutere offentlig Moral eller Fortolkning af en eller anden Retsplejeparagraf, diskutere disse Detailler med Repræsentanter for et Parti, der ikke alene vil blæse Retsplejelovens samtlige Paragraffer en lang March, men ogsaa Grundlovens, ja, hele det samlede Rets-, Moral- og Kulturgrundlag, hele det Demokrati, som endnu tolererer Folk af denne Støbning.

Den ærede Ordfører vil derfor være indforstaaet med, at jeg ikke tager ham alvorligt. Jeg lægger ingen særlig Vægt paa at følge den ærede Ordfører i hans Argumentation, men han vil i øvrigt finde Gendrivelsen af de Urigtigheder og Misforstaaelser, han gjorde sig skyldig i, i den udførlige Fremstilling af den i saa usædvanlig Grad i andre Formaalets Tjeneste misbrugte Sag, som jeg nu skal gaa over til at belyse i Enkeltheder.

Selve Dommen over Læge Gundtoft og Rigsadvokatens Redegørelse til mig — for hvis Offentliggørelse jeg naturligvis har det fulde Ansvar — er jo kendt nok, men hvad man bevidst tilslører og bagatelliserer, det er hele Baggrunden, det er hele den ualmindelig utiltalende, juridisk og demokratisk set lige uforsvarlige Baggrund, som alene foranledigede Rigsadvokatens og min Optræden, og denne Baggrund var en udsøgt Haan mod den Nævningeinstitution, man ellers fra demokratisk Side sætter saa højt. Det var en typisk kommunistisk Udnyttelse af en taabelig Massepsykose, og det var en grov Til sidesættelse af Grund-

laget for vort Retssystem og for den offentlige Moral. Skønt Lægen var dømt for Fosterdrab eller Forsøg derpaa i 10 Tilfælde, sigtet i 20, samt for Forledelse til falsk Forklaring for Retten, et i en Sag af denne Art meget graverende Forhold — falsk Forklaring for Retten kan alene medføre en Straf af Fængsel i indtil 4 Aar — og for Overtrædelse af Lægelovens § 18, skønt ingen kunde vide, hvad der i øvrigt til Belysning af hans Forhold, Optræden og Lægemoral var fremkommet for de lukkede Døre, og skønt det derfor, selv for Jurister, var ganske umuligt at afgøre, om denne Dom var streng eller mild, saa vovede man at piske en Stemning op, som i al Almindelighed er forkastelig over for en lovlig og endelig Afgørelse af Skyldspørgsmaalet, men som særlig i denne Sag, uanset hvad der var passeret bag de lukkede Døre, var et Slag i Ansigtet ikke alene paa Nævningeinstitutionen, men paa almindelig Retsfølelse. Man lod, skønt Dommen sagde noget ganske andet, og skønt man overhovedet ikke kunde forkaste dens Rigtighed, i vide Kredse, som om det her drejede sig om en i øvrigt dygtig og tiltalende Læge, en velmenende Idealist, der alene af sit gode Hjerte, af sin overstrømmende Medlidenhed med nogle ulykkeligt stillede Kvinder havde ladet sig bevæge til at hjælpe dem i deres Nød, og som derfor nu skulde forfølges af reaktionære, hævngerige Autoriteter — en i det hele bundfalsk og, efter det allerede da for Offentligheden foreliggende, urimelig Opfattelse. Salonkommunisterne indvarslede til Protestmøde, til berettiget Protestmøde — mod hvad, mod hvad? 4 000—5 000 Mennesker i Aalborg var ved at trampe hinanden ned for at komme ind. Paa Mødet svægede man i hysteriske Angreb, der naturligvis, som det Sensationsstof det var, gik Landet over. Hr. Gundtoft selv havde den Rigtighed i et Bladinterview at angribe den Dom, der var overgaaet ham, at fremstille sig som en forfulgt Uskyldighed, ja, endog over for „Berlingske Tidende“ at hævde, at efter denne Dom var der her i Landet sat Bom for enhver normal Udførelse af Lægepraksis — en Dristighed, som Bladet, saa vidt jeg mindes, lod passere uden Kommentarer.

Man læste i Landets Aviser, man hørte i Statsradiofonien, hvordan hans Stuer